

SODBA SODIŠČA (prvi senat)
z dne 9. septembra 2004*

V zadevi C-72/03,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 234 ES,

naslovljen na Sodišče na podlagi odločbe Commissione tributaria provinciale di Massa Carrara (Italija) z dne 11. decembra 2002, ki je bil pri sodnem tajništvu vpisan 18. februarja 2003, v postopku

Carbonati Apuani Srl

proti

Comune di Carrara,

SODIŠČE (prvi senat),

v sestavi P. Jann, predsednik senata, A. Rosas, S. von Bahr, sodnika, R. Silva de Lapuerta, sodnica, in K. Lenaerts (poročevalec), sodnik,

* Jezik postopka: italijanščina.

generalni pravobranilec: M. Poiares Maduro,
sodna tajnica: L. Hewlett, glavna administratorka,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 17. marca 2004,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

- za Carbonati Apuani G. Andreani in R. Diamanti, avvocati,

- za Comune di Carrara A. Calamia, F. Batistoni Ferrara, L. Buselli, G. M. Roberti in A. Franchi, avvocati,

- za italijansko vlado M. Fiorilli, avvocato dello Stato,

- za Komisijo Evropskih skupnosti. X. Lewis in R. Amorosi, zastopnika, skupaj z G. Bambara, avvocato,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalnega pravobranilca na javni obravnavi
6. maja 2004

izreka naslednjo

Sodbo

- 1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago členov 23 ES, 81 ES, 85 ES in 86 ES.

- 2 Vprašanje je bilo postavljeno v okviru postopka glede združljivosti dajatve, ki jo je naložila Comune di Carrara (v nadaljevanju: občina Carrara) na marmor, izkopan na njenem ozemlju, zaradi prevoza preko meja občinskega ozemlja, s pravom Skupnosti.

Pravni okvir italijanskega prava

- 3 Edini člen zakona št. 749 z dne 15. julija 1911, kot je bil spremenjen s členom 55(18) zakona št. 449 z dne 27. decembra 1997 (GURI št. 302, z dne 30. decembra 1997), določa:

„V korist občine Carrara se uvede dajatev na marmor, izkopan na območju občine in odpredan z njega. Občina dajatev odmeri in pobere, ko marmor zapusti območje občine, na podlagi posebne uredbe, ki jo sprejme Consiglio Comunale (občinski svet) po posvetovanju s socialnimi partnerji.

Vsako leto občinski svet pri določanju proračuna občine določi stopnjo dajatve, po kateri se bo ta dajatev naložila naslednje leto. Kadar pa mora občina izpolniti trajne obveznosti, ki morajo biti plačane iz dajatev oziroma zajamčene z donosom dajatev, lahko občinski svet vnaprej določi najmanjši znesek te dajatve za več let.

Občina lahko po posvetovanju občinskega sveta, v skladu z občinskim in pokrajinskim zakonom in na podlagi odobritve Giunta provinciale amministrativa (upravni pokrajinski svet), odloči, da se donos dajatve porazdeli, in sicer tako, da gre en del za opustitev stroškov ali dajatev za gradnjo in delovanje pristanišča Marina di Carrara, v tem primeru glede na zakon št. 50 z dne 12. februarja 1903, drugi del pa se nameni za prispevke delavcev, zaposlenih v industriji marmorja, v Cassa nazionale di previdenza per gli operai (nacionalni delavski zavarovalni sklad). [...]"

- 4 Člen 2(2) dekreta-zakona št. 8 z dne 26. januarja 1999, kot je bil spremenjen v zakon št. 75/1999 (GURI št. 72 z dne 27. marca 1999), določa:

„Edini člen zakona št. 749 [...] se razlaga v smislu, da se dajatev [...] nanaša na marmor in njegove derivate, določa pa se glede na občinske skupne režijske stroške, ki izhajajo neposredno ali posredno iz dejavnosti v krajevni industriji marmorja.“

- 5 Na podlagi teh določb občina Carrara naloži, na podlagi občinske uredbe, dajatev na marmor, izkopan na njenem ozemlju in odpremljen s tega ozemlja. Ob nastanku dejstev je stopnja dajatve določena na 8000 ITL na tono za blok marmorja.

- 6 Nasprotno je marmor, izkopan in uporabljen na ozemlju občine, oproščen dajatve. Poleg tega predložitveni sklep navaja, da so oprostitve lahko predvidene tudi v korist marmorja, ki se uporablja ali obdeluje v sosednjih občinah občine Carrara.

Spor o glavni stvari in vprašanje za predhodno odločanje

- 7 Tožeča stranka v postopku v glavni stvari je pred Commissione tributaria provinciale di Massa Carrara izpodbijala davčno odločbo, s katero je občina Carrara odmerila dajatev na marmor za mesec maj 2001. Tožeča stranka je pred sodiščem postavila vprašanje o združljivosti te dajatve z določbami Pogodbe ES.
- 8 Commissione tributaria provinciale di Massa Carrara – ki meni, da bi se dajatev na marmor lahko obravnavala kot carinska dajatev ali kot dajatev, ki ima enak učinek kot ta dajatev, in da bi uporaba take dajatve lahko izkrivljala konkurenco – se je odločilo, da prekine odločanje in da Sodišču v predhodno odločanje predloži vprašanje:

„Ali so pravila, določena z italijanskimi zakoni št. 749 z dne 15. julija 1911, št. 449 z dne 27. decembra 1997 in z dekretom-zakonom št. 8 z dne 26. januarja 1999, kot je bil spremenjen v zakon št. 75/1999 – obdavčenje z dajatvijo na marmor v občini Carrara – združljiva s členi 23, 81, 85 in 86 Pogodbe o ustanovitvi Evropske skupnosti, kakor velja po Amsterdamski pogodbi, ki je bila ratificirana v Italiji z zakonom št. 209/1998?“

Dopustnost predloga za sprejetje predhodne odločbe

- 9 Po mnenju Komisije predložitveni sklep ne opredeli dovolj jasno dejanskega in pravnega okvira postavljenega vprašanja. Zato meni, da je vprašanje nedopustno.
- 10 Glede tega je treba opozoriti, da potreba po razlagi prava Skupnosti, ki bo uporabna za nacionalno sodišče, zahteva, da nacionalno sodišče opredeli dejanski in pravni okvir postavljenega vprašanja ali vsaj obrazloži okoliščine, na katerih temelji to vprašanje (glej zlasti sodbo z dne 26. januarja 1993 v zadevi Telemarsicabruzzo in drugi, od C-320/90 do C-322/90, Recueil, str. I-393, točka 6, ter sklepe z dne 19. marca 1993 v zadevi Banchemo, C-157/92, Recueil, str. I-1085, točka 4; z dne 30. aprila 1998 v zadevi Testa in Modesti, C-128/97 in C-137/97, Recueil, str. I-2181, točka 5, in z dne 8. julija 1998 v zadevi Agostini, C-9/98, Recueil, str. I-4261, točka 4).
- 11 Sodišče je prav tako razsodilo, da je bistveno, da nacionalno sodišče poda vsaj kakšno razlago razlogov za izbiro določb prava Skupnosti, za katere je zahtevalo razlago, in povezave, ki jo je vzpostavilo med temi določbami in nacionalno zakonodajo, ki se uporablja za ta spor (sklep z dne 28. junija 2000 v zadevi Laguillaumie, C-116/00, Recueil, str. I-4979, točka 16).
- 12 V tej zadevi je treba ugotoviti, da ima Sodišče na voljo dovolj informacij, ki mu omogočajo, da poda odgovor, ki bo uporaben za predložitveno sodišče, kolikor se predhodno vprašanje nanaša na razlago člena 23 ES. Dejansko na eni strani predložitveni sklep izrecno opredeljuje pravni okvir dajatve na marmor, ki se lahko po mnenju predložitvenega sodišča obravnava kot carinska dajatev ali kot ukrep, ki ima enak učinek. Na drugi strani pa predložitveni sklep glede dejanskega okvira

jasno navede, da je tožeča stranka v postopku v glavni stvari, ki prevaža marmor preko meja območja občine Carrara, izpodbijala pred nacionalnim sodiščem zakonitost odločbe o odmeri davka, s katero je občina odmerila dajatev na marmor za mesec maj 2001.

- 13 Nasprotno pa, kot je poudaril generalni pravobranilec v točkah od 18 do 21 sklepnih predlogov, predložitveno sodišče ni predložilo nobene koristne informacije glede povezave, ki jo je vzpostavilo med členi 81 ES, 85 ES in 86 ES in nacionalno zakonodajo, ki se uporablja za ta spor. Predložitveno sodišče izjavi samo, da dajatev lahko „vpliva na uresničevanje proste konkurence“, ne da bi obrazložilo, kakšna povezava bi lahko bila med dajatvijo na marmor in domnevno protikonkurenčnim ravnanjem podjetij.
- 14 V teh okoliščinah je predlog za sprejetje predhodne odločbe dopusten samo toliko, kolikor se nanaša na razlago člena 23 ES.

Vprašanje za predhodno odločanje

- 15 Predložitveno sodišče z vprašanjem v bistvu sprašuje, ali dajatev, kot je dajatev na marmor, naložen zgolj v eni občini države članice in zgolj na en sam razred blaga – namreč na marmor, izkopan na ozemlju občine – kadar se to blago odpošlje preko meja te občine, pomeni dajatev z enakim učinkom kot carina dajatve.
- 16 Italijanska vlada in občina Carrara trdita, da se z dajatvijo na marmor obdavči brez izjeme marmor, ki se ga izvažata v druge države članice in ki se ga pošlje v druge dele Italije. Ker se z dajatvijo ne obdavči samo blago, ki je namenjeno za izvoz, trdita, da

se ga ne more obravnavati, kot da sodi na področje uporabe člena 23 ES. Navsezadnje naj bi sporna dajatev pomenila notranjo obdavčitev v smislu člena 90 ES in je torej skladen s Pogodbo, saj naj bi na enak način in na enaki stopnji prodaje obdavčil marmor, ki je obdelan in prodajan v Italiji, in marmor, ki se ga izvozi v druge države članice (glej sodbi z dne 17. julija 1997 v zadevi Haahr Petroleum, C-90/94, Recueil, str. I-4085, in z dne 23. aprila 2002 v zadevi Nygård, C-234/99, Recueil, str. I-3657).

- 17 Glede tega je treba opozoriti, da je Sodišče že razsodilo, da dajatev ne pomeni dajatve z enakim učinkom kot carina, ampak notranji davek v smislu člena 90 ES, če se nanaša na splošni sistem notranjih dajatev, ki sistematično veljajo za kategorije proizvodov v skladu z objektivnimi merili, neodvisno od izvora ali namembnega kraja proizvoda (glej v tem smislu sodbi z dne 3. februarja 1981 v zadevi Komisija proti Franciji, 90/79, Recueil, str. 283, točka 14, in z dne 16. julija 1992 v zadevi Legros in drugi, C-163/90, Recueil, str. I-4625, točka 11).
- 18 V tej zadevi je treba poudariti, da se s sporno dajatvijo obdavči marmor Carrara, kadar se odpremi preko ozemeljskih meja občine Carrara. Obdavčljivi dogodek je torej prehod teh meja. Marmor, ki se ga uporablja v občini Carrara, je oproščen dajatve, ker se uporablja krajevno in ne na podlagi objektivnih meril, ki bi enakovredno veljala za marmor, odpredan iz občine. Zaradi teh dejavnikov se sporna dajatev ne more opredeliti kot notranji davek v smislu člena 90 ES (glej zgoraj navedeno sodbo Legros in drugi, točka 12).
- 19 Preučiti je treba tudi to, ali je dajatev, kot je dajatev na marmor, dajatev z enakim učinkom kot carina v smislu člena 23 ES.

- 20 Kot je Sodišče že večkrat razsodilo, vsaka denarna dajatev, ne glede na to, kako majhna je, in ne glede na označbo in način uporabe, ki enostransko obdavči domače ali tuje blago zaradi dejstva, da je prešlo mejo, in če ni carinska dajatev v ožjem smislu, pomeni dajatev z enakim učinkom v smislu člena 23 ES (glej sodbo z dne 9. novembra 1983 v zadevi Komisija proti Danski, 158/82, Recueil, str. 3573, točka 18; zgoraj navedeno sodbo Legros in drugi, točka 13; sodbi z dne 22. junija 1994 v zadevi Deutsches Milch-Kontor, C-426/92, Recueil, str. I-2757, točka 50; z dne 14. septembra 1995 v zadevi Simitzi, C-485/93 in C-486/93, Recueil, str. I-2655, točka 15, in z dne 17. septembra 1997 v zadevi UCAL, C-347/95, Recueil, str. I-4911, točka 18).
- 21 Italijanska vlada in občina Carrara vseeno trdita, da se mora prepoved, določena v členu 23 ES, ki se ponovi v členu 25 ES, nanašati zgolj na carinske dajatve in dajatve, ki imajo enak učinek v trgovini „med državami članicami“.
- 22 Glede tega je treba spomniti na to, da je utemeljitev prepovedi carinskih dajatev in dajatev z enakim učinkom, da kakršna koli denarna dajatev, s katero se obdavči blago zaradi dejstva, da je prešlo mejo, pomeni oviro za prosti pretok blaga (glej zlasti sodbi z dne 1. julija 1969 v zadevi Brachfeld in Chougol, 2/69 in 3/69, Recueil, str. 211, točka 14, in z dne 9. avgusta 1994 v zadevi Lancry in drugi, C-363/93, od C-407/93 do C-411/93, Recueil, str. I-3957, točka 25). Načelo carinske unije, kot je določeno v členu 23 ES, zahteva, da se prosti pretok blaga zagotovi znotraj unije na splošno, ne samo v trgovini med državami članicami, ampak širše po vsem ozemlju carinske unije. Če se člena 23 ES in 25 ES sklicujeta zgolj na trgovino med državami članicami, je to zato, ker so avtorji Pogodbe domnevali, da med državami članicami ne bo dajatev, ki bi imele značilnost carinske dajatve (glej zgoraj navedeno sodbo Lancry in drugi, točka 29).
- 23 Ponovno je treba poudariti, da je Enotni evropski akt leta 1986 dodal člen 8 A v Pogodbo EGS (nato člen 7 A Pogodbe ES in zdaj, po spremembi, člen 14 ES), ki je kot cilj določil ustanovitev notranjega trga pred 31. decembrom 1992. Člen 14(2) ES

opredeljuje notranji trg kot „območje brez notranjih meja, na katerem je v skladu z določbami te pogodbe zagotovljen prosti pretok blaga, oseb, storitev in kapitala“, ne da bi pri tem razlikoval med meddržavnimi mejami in mejami znotraj države.

- 24 Ker se morajo člen 23 ES in naslednji brati v povezavi s členom 14(2) ES, je neobstoj dajatev – bodisi med državami ali znotraj države – ki imajo lastnosti carinske dajatve ali dajatve z enakim učinkom, bistven prvi pogoj za uresničitev carinske unije, v kateri je zagotovljen prosti pretok blaga.
- 25 Tako je Sodišče v zgoraj navedenih sodbah Legros in drugi (točka 18), Lancry in drugi (točka 32) in Simitzi (točka 17) razsodilo že prej, da je obdavčitev, ko blago preide ozemeljsko mejo znotraj države članice, dajatev z enakim učinkom kot carina.
- 26 Poleg tega je treba poudariti, da problem v sporu o glavni stvari ni situacija, v kateri so vsi elementi popolnoma omejeni na eno državo članico. Dejansko je bilo ugotovljeno, da se z dajatvijo na marmor obdavči ves marmor iz Carrare, ki preide občinsko mejo, pri čemer se ne razlikuje med marmorjem, katerega namembni kraj je Italija, in marmorjem, namenjenim v druge države članice. Dajatev na marmor torej s svojo naravo in svojim pomenom vpliva na blagovno menjavo med državami članicami (glej zgoraj navedeno sodbo Lancry in drugi, točka 30; glej v smislu, kar se nanaša na ukrepe z enakim učinkom, kot ga imajo količinske omejitve, sodbe z dne 15. decembra 1982 v zadevi Oosthoek's Uitgeversmaatschappij, 286/81, Recueil, str. 4575, točka 9; z dne 15. decembra 1993 v zadevi Ligur Carni in drugi, C-277/91, C-318/91 in C-319/91, Recueil, str. I-6621, točki 36 in 37; z dne 13. januarja 2000 v zadevi TK-Heimdienst, C-254/98, Recueil, str. I-151, točke od 27 do 31, in z dne 5. decembra 2000 v zadevi Guimont, C-448/98, Recueil, str. I-10663, točke od 21 do 23).

- 27 Vseeno pa občina Carrara trdi, da številna dejstva govorijo proti temu, da se dajatev na marmor opredeli kot dajatev z enakim učinkom kot carina. Na tej točki poudarja, da sporna dajatev v postopku v glavni stvari, drugače od zadevne dajatve v zgoraj navedenih sodbah Legros in drugi, Lancry in drugi ter Simitzi, naloži regionalna oblast manjše velikosti in da je naložen na en razred blaga, to je marmor Carrara, in ne na vse blago, ki preide občinske ozemeljske meje.
- 28 Te trditve ne morejo biti sprejete. Dejansko se je treba spomniti, da člen 23 ES, tako kot člen 25 ES, prepoveduje kakršne koli denarne dajatve, čeprav majhne, ki ustvarjajo oviro za trgovino v obliki carinskih dajatev, ki jih enostransko naloži pristojen javni organ države članice (glej točko 20 zgoraj). Za namene opredelitve dajatve kot dajatve z enakim učinkom kot carina je velikost regionalne oblasti, ki je naložila dajatev, torej nepomembna, če ta dajatev pomeni oviro za trgovino na notranjem trgu.
- 29 Poleg tega glede na to, da člena 23 ES in 25 ES skušata odpraviti vse ovire za trgovino, ki jih ustvarjajo carinske dajatve, je neupoštevno, da je sporna dajatev naložena na določeno kategorijo blaga (glej sodbe z dne 22. aprila 1999 v zadevi CRT France International, C-109/98, Recueil, str. I-2237, in z dne 21. septembra 2000 v zadevi Michailidis, C-441/98 in C-442/98, Recueil, str. I-7145) ali na vse blago, ki prehaja ozemeljske meje zadevne oblasti (glej zgoraj navedeni sodbi Legros in drugi in Lancry in drugi).
- 30 Tožena stranka v postopku v glavni stvari poudarja poseben namen sporne dajatve. Prihodek od dajatve naj bi bil namenjen kritju stroškov, ki jih nosi občina Carrara kot posledico dejavnosti marmorne industrije na njenem ozemlju. Dajatev naj bi odgovarjal interesu vseh izvajalcev v tej industriji, vključno s tistimi, ki prodajajo zadevno blago v tujini.

- 31 Sodišče je že prej razsodilo, da so carinske dajatve in dajatve z enakim učinkom prepovedane ne glede na namen, za katerega so bile uvedene, in ne glede na namembnost prihodkov, ki iz njih izvirajo (glej sodbo z dne 1. julija 1969 v zadevi Komisija proti Italiji, 24/68, Recueil, str. 193, točka 7, in zgoraj navedeno sodbo Simitzi, točka 14). Vendar pa je Sodišče sprejelo, da dajatev, ki pomeni plačilo za storitev, ki je bila dejansko opravljena za gospodarski subjekt, v znesku, sorazmernem s storitvijo, ni dajatev, ki ima enakovreden učinek kot carina (sodbi z dne 26. februarja 1975 v zadevi Cadsky, 63/74, Recueil, str. 281, točka 8; z dne 9. novembra 1983 v zadevi Komisija proti Dansk, 158/82, Recueil, str. 3573, točka 19, in zgoraj navedena sodba v zadevi CRT France International, točka 17).
- 32 Vendar v tej zadevi ne gre za to. Dejansko obstaja kvečjemu neposredna povezava med sporno dajatvijo in storitvami, opravljenimi za izvajalce, na katere se dajatev nanaša. Trditve občine Carrara jasno kažejo na to, da je dajatev namenjena predvsem kritju stroškov, ki jih ima občina pri popravljanju in vzdrževanju cestne mreže, postavljanju pristaniške infrastrukture, pri vzdrževanju muzeja, pri raziskavah varnosti v kamnolomu, pri usposabljanju na področju rudarske strojogradnje ali pri socialnih prispevkih delavcev. Večina od teh storitev ni posebej v korist izvajalcem, ki odpremljajo marmor z ozemlja občine Carrara.
- 33 V zvezi z utemeljitvijo, da „krajevni“ izvajalci, ki plačujejo občinske davke, že prispevajo k stroškom, ki jih povzroči industrija marmorja občinskim oblastem, se je treba spomniti na to, da obdavčljivi dogodek v zvezi s to dajatvijo nastane, ko marmor preide občinske ozemeljske meje, ne glede na to, ali je zadevni izvajalec zavezan za občinske davke.
- 34 V vsakem primeru dejstvo, da je bila obdavčitev zaradi prehoda meje med državami ali znotraj države uvedena zato, da nadomesti krajevne dajatve, ki se nanašajo na podobne domače proizvode, ni zadostno, da se ta dajatev izvzame iz opredelitve, da

je dajatev z enakim učinkom. Če bi bil izvzet, bi postala prepoved dajatev z enakim učinkom kot carina, prazna in nepomembna (glej v tem smislu sodbo z dne 31. maja 1979 v zadevi Denkavit, 132/78, Recueil, str. 1923, točka 8, in zgoraj navedeno sodbo Michailidis, točka 23).

- 35 Iz vsega zgoraj navedenega torej sledi, da dajatev, sorazmerna teži blaga, odmerjena le v eni občini države članice in naložena na en razred blaga, kadar je to blago odpremljeno preko ozemeljskih meja te občine, pomeni dajatev z enakim učinkom kot carina na izvoz v smislu člena 23 ES, kljub dejstvu, da se dajatev naloži tudi na blago, katerega namembni kraj je znotraj zadevne države članice.

Časovni učinki te sodbe

- 36 Občina Carrara v primeru, če bi Sodišče presodilo, da dajatev, kot je sporna dajatev v postopku v glavni stvari, ni združljiva z upoštevnimi določbami Pogodbe, od Sodišča zahteva, naj omeji časovne učinke sodbe. Na eni strani se sklicuje na negotovost glede pravnih določb, ki se nanašajo na sporno dajatev, in na drugi strani na resne finančne posledice za proračun občine Carrara, če učinki sodbe ne bodo časovno omejeni.
- 37 Poudariti je treba, da sme Sodišče samo izjemoma, z uporabo splošnega načela pravne varnosti, neločljivo povezanega s pravnim redom Skupnosti, omejiti kateri koli stranki možnost sklicevati se na določbo, ki se razlaga tako, da postavi pod vprašaj pravna razmerja, ki so nastala v dobri veri (zgoraj navedena sodba Legros in drugi, točka 30, in sodba z dne 23. maja 2000 v zadevi Buchner in drugi, C-104/98, Recueil, str. I-3625, točka 39).

- 38 V tem pogledu je Sodišče v sodbi Legros in drugi (točke od 30 do 36) ugotovilo, da se na podlagi pomembnejših razlogov pravne varnosti nihče ne more sklicevati na določbe Pogodbe o dajatvah z enakim učinkom kot carina na uvoz za podkrepitev zahtev za povračilo dajatev, kot so pristaniške takse, plačane pred datumom izdaje omenjene sodbe (16. julij 1992), razen upravičencev, ki so pred tem datumom začeli pravni postopek oziroma so podali enakovredno zahtevo (glej zgoraj navedeno sodbo Simitzi, točka 30).
- 39 Sicer pa se mora sporna dajatev – kot dajatev v primeru obdavčitve prehoda ozemeljske meje znotraj države članice – obravnavati kot dajatev enake vrste kot sporne pristaniške takse v zgoraj navedeni sodbi Legros in drugi. Lahko se torej prizna, da je občina Carrara do 16. julija 1992 lahko upravičeno verjela, da je bila sporna dajatev v skladu s pravom Skupnosti.
- 40 Torej je treba upoštevati enake ugotovitve glede pravne varnosti in je treba odločiti, da časovna omejitev, ki jo je Sodišče določilo v zgoraj navedeni sodbi Legros in drugi, velja tudi za zahteve za povračila zneskov, ki so bili pobrani na podlagi sporne dajatve v postopku v glavni stvari.
- 41 Nasprotno pa ni nobene podlage za omejevanje učinkov te sodbe po 16. juliju 1992, datumu, ko je bila izdana sodba Legros in drugi. Po tem datumu se je morala občina Carrara dejansko zavedati, da sporna dajatev ni bila združljiva s pravom Skupnosti.
- 42 Za zaključek je treba navesti, da se na določbe Pogodbe, ki se nanašajo na dajatve z enakim učinkom kot carina, ne more sklicevati nihče za podkrepitev zahtev za povračilo zneskov, ki so bili pobrani na podlagi sporne dajatve pred 16. julijem 1992, razen upravičencev, ki so pred tem datumom začeli pravni postopek oziroma so podali enakovredno zahtevo.

Stroški

- 43 Ker je ta postopek za stranki v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški, priglašeni za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (prvi senat) razsodilo:

- 1. Dajatev, sorazmerna teži blaga, odmerjena le v eni občini države članice in naložena na en razred blaga, kadar je to blago odpremljeno preko ozemeljskih meja te občine, pomeni dajatev z enakim učinkom kot carina na izvoz v smislu člena 23 ES, kljub dejstvu, da se dajatev naloži tudi na blago, katerega namembni kraj je znotraj zadevne države članice.**
- 2. Na določbe Pogodbe, ki se nanašajo na dajatve z enakim učinkom kot carina, se ne more sklicevati nihče za podkrepitev zahtev za povračilo zneskov, ki so bili pobrani na podlagi sporne dajatve pred 16. julijem 1992, razen upravičencev, ki so pred tem datumom začeli pravni postopek oziroma so podali enakovredno zahtevo.**

Podpisi